

[Christmas Møller.]

de Udtalelser, jeg havde fremsat. Jeg tror, den højtærede Indenrigsminister hellere skulde tage hele denne Debat med nogenlunde godt Humør og ikke skulde gøre sig Anstrengelser for at undersøge, om Medlemmer af Tinget har haft gode Dage eller onde Dage; jeg tror hellere, at den højtærede Indenrigsminister skal erkende, at han og hans Valglovsforslag baade i Forgaars og i Gaar har haft onde Dage, og jeg maa sige til den højtærede Indenrigsminister, at efter at han har talt her i Dag, synes jeg ikke, at Dagene er blevet bedre.

Den højtærede Indenrigsminister spørger: Hvorfor vender de Konservative sig nu med saadan Styrke mod dette Forslag? Dertil vil jeg for det første svare, at den højtærede Indenrigsminister og hans Parti kan jo ikke være i Tvivl om det konservative Folkepartis Stilling. Man ved, at det konservative Folkeparti grundlagde de Principper, den gældende Valglov har; den højtærede Indenrigsminister kan ikke have glemt den fuldkomne Afvisning, vi gav af en Ændring i Principperne i Valgloven i Rigsdagssamlingen 1923—24; den højtærede Indenrigsminister kan ikke have glemt, at mit Partis Formand, det ærede Medlem Hr. Pürschel, under Finanslovdebatten her i Efteraaret afviste Tanken om en Ændring i Valgloven. Jeg har jo saa nok Lov til at sige, at saaledes som hele den politiske Stilling er her i Landet, er det ikke forstandigt af den højtærede Indenrigsminister at fremsætte et saadant Lovforslag, og det havde været langt klogere, om han havde lyttet til „Sorø Amtstidende“s og andre Venstreblades Raad, som i Virkeligheden gik ud paa — for at anvende et Udtryk af den højtærede Minister —, at Bukser af det Skind bliver der ikke.

Jeg vil ogsaa gerne gøre opmærksom paa den Morsomhed, at den højtærede Indenrigsminister i sin Kvide maatte takke det ærede Medlem Hr. Borgbjerg; det ærede Medlem Hr. P. Munch og jeg kunde jo ikke finde Naade for hans Øjne, men det ærede Medlem Hr. Borgbjerg maatte takkes. Nu ved jeg ikke, om de Betragtninger, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg fremsatte, om Guds udvalgte Folk og om hele den Maade, hvorpaa man altid fra Venstres Side havde lavet Valglove og andre Love, var meget bedre; de var maaske fikserne, det skal jeg gerne medgive baade Ministeren og det ærede Medlem, men at de var meget bedre end de saglige Betragtninger, jeg gjorde gældende, tror jeg dor, Ministeren vil have svært ved at bevise. (*Borgbjerg*: Men De er allierede!).

Naar det ærede Medlem Hr. Borgbjerg taler om allierede, er det da for denne Lovs Vedkommende snarere det ærede Medlem og den højtærede Indenrigsminister, der er det; for da det ærede Medlem Hr. Borgbjerg gik ned fra Talerstolen, sagde han: Resultat kan opnaas — jeg ved udmærket, hvad det ærede Medlems Hensigt er, det kan han ikke komme udenom.

Den højtærede Indenrigsminister sagde endvidere, at jeg lurede paa mit Bytte for paa alle Maader at søge at faa Skavanker og Skævheder frem. Dertil skal jeg sige, at jeg ganske klart havde udtalt, at det konservative Folkeparti var et Fløjparti, det klarede sig saamænd nok. Jeg spurgte: Var det en rigtig Stilling at give andre Partier? — jeg nævnte særlig det radikale Venstre og visse smaa Partier.

Og saa sagde den højtærede Indenrigsminister en Ting, der glædede mig; han sagde, at han havde ikke haft noget som helst Formaal, der ikke taalte Dagens Lys. Meget vel, det tvivler jeg ikke om, naar Indenrigsministeren siger det; men naar Lovforslaget paa visse Omraader er saa godt oplyst, som det er, naar der er gjort et saa stort Arbejde med det, naar Lovforslaget og Bemærkningerne fylder 131 Sider, tror jeg, jeg har Lov til at paastaa, at det ikke havde været ueffent, om man havde angivet lidt i Retning af, hvad f. Eks. en Omordning fra 1 Valgmand pr. 1 000 til 1 pr. 2 000 betød. Jeg kommer senere tilbage til denne Bestemmelse. Men den højtærede Minister kan ikke være utilfreds med, at hans Forslag som taaler Dagens Lys paa alle Omraader, ogsaa faar Projektørerne kastet over sig fra alle Sider.

Jeg vil gerne straks sige til den højtærede Minister, naar han var utilfreds med min Form — det gælder jo visse Ministre, at de somme Tider er utilfredse med den Maade, hvorpaa Medlemmerne taler —, beklager jeg det selvfølgelig; men naar den højtærede Minister siger, at man ved at anvende en Spøgefuldhed som den med lex Rytter eller paa anden Maade at tale f. Eks. om Bornholm og Lolland-Falster var kommet ned i et overmaade smagløst Niveau, vil jeg gerne sige til den højtærede Minister, at jeg tror ikke, vi skal diskutere Smagen; thi Opfattelsen af, hvordan Smagen skal være, kan være vidt forskellig. Og jeg tror ikke, den højtærede Minister med Styrke virkelig kan sige, at mit Indlæg paa nogen Maade laa under, hvad man har Lov til at fremsætte af Indlæg i dette Ting.

Overfor min Bebrejdelse, at man kom med dette Forslag til Trods for vor Stilling,